

На други пъкъ такива следобѣдни сбирщини на жени отъ висшето общество (безработни, защото въ кѣщи си имаха по една-две слугини, а самитѣ тѣ работѣха повече обществено), кѣдето я нѣмаше Лили, разправяха за нея разни истории. Но тѣ говорѣха за нея, за да забравятъ себе си.

Когато Лили дочуеше нѣщо, казваше:

— Какво искатъ отъ мене? Защо не ме оставатъ на мира? Завиждатъ на успѣха ми.

На нѣкои млади момчета тя плащаше вечеритѣ и имъ купуваше цигари, а отъ други, по-старички господа, почна да получава подарѣци. Това стана неусѣтно и за самата нея, но бѣше забавно.

Нѣкой я мислѣха за лоша и казваха:

— Коя? Госпожа Лили? Не се допирай до нахапана пиперка и напустната жена!

Но тѣ не бѣха прави.

Лили никому лошо не правѣше. Тя само бѣше прекрасна, много весела и живѣеше безгрижно.

Мжжѣтъ ѝ билъ грубиянѣ. Затварялъ я въ кѣщи. Никѣде не я завеждалъ. Искалъ тя да му готви яденето.

— Защо ми е да слугувамъ на единъ мжжъ! Това не е за мене работа. Цѣлъ день да седя въ кѣщи и да кърпя чорапи! Азъ съмъ родена само за любовъ, — казваше Лили на приятелкитѣ си въ кафенето, кръстосала кракъ върху кракъ и оставила хитро да се гледа изподъ полата ѝ десетина сантиметра надъ хубавото ѝ заоблено колѣно. Пушеше, разглеждаше околнитѣ маси и се навеждаше надъ вестника да търси нѣкаква дума, за да попълни бѣлитѣ квадратчета на кръстословицата.